

Igor
Likar

SO TO DOTIKI
ODDALJENIH SONC?

So to dotiki oddaljenih sonc?

Kar v nas buči, se ne umiri,
kar izmuči noči?

So to, te goste niti opoja,
ta vrisk razgrete polti?

Te more o belopoltih bogovih materije,
o tihem očesu, ki gleda iz teme?

Kaj v nas zori?

Napete in vablјive so dojke matere smrti, kaj v njih zori?

Kaj se nam na njih zgodi, da se zgodimo mi?

NESLIŠNI DOGODKI
V MENI

Kakor zlom lasu v tišini rasti

Kakor pok svetlobe v rečeh

Kakor žeja rože v težo zemlje

Kakor sesedanje dna v posodi časa

Prihaja tvoja podoba.

Kakor svetljenje vrča v pozabi spomina
 Kakor noč na pobočjih rose
 Kakor zvezda v senci nič
 Kakor nerojen glas v drhtenju grla

Boli tvoja podoba.

Kakor senca vržena med stene jutra
 Kakor nasmeh na dlani slovesa
 Kakor strah jelenjega kopita
 Kakor sunek rezila v gosto kri

Izgine tvoja podoba.

Kakor zlom lasu v tišini rasti
 Kakor pok svetlobe v rečeh
 Kakor žeja rože v teži zemlje
 Kakor sesedanje dna v posodi časa

Prihaja tvoja odsotnost.

O VENERA,
 ALI SI TI
 TA PRAZNINA
 MED NJO
 IN MENOJ?

O, Venera, divja in pogubna dojlja,
 ki si pošiljala mladeniče
 z mlekom poguma v smrt,
 ki je tvoj dih
 žarel v kletvi in v daritvi
 kot popotni urok!

Ob slovesu so si tvoji otroci
 zabadali nože v kri,
 da so pritekale kaplje zahvale pred tvoje noge,
 kakor slovesna zaobljuba!

Danes, utrujena nebeščanka, razglašaj pozabo
 med žicami telefonov, v stoku elektronov,
 ki prekinjajo zvezo med nebom in zemljo,
 med krvjo in urokom,
 med snom in strastjo.
 Med njo in menoj!

Tvoja maščevalnost je ukročena,
tvoja nekdanj odpuščajoča skrb — vesoljna vseenost!
Med njo in menoj!

Vseeno je
ali poslušam govorico ljudi
ali drobeče se zvoke motorizirane glasbe.
Vseeno je
ali si navijem uro
ali se dotaknem ženske,
ki bo v istem hipu pričela govoriti o sebi
in oboževati praznino v meni!
Praznino
med njo in menoj!

MORALIZMI SPOMIN NA VESOLJNI MLIN
(branim to dno najinih noči)

I. Tak bo moj spomin na — vesoljni mlin:

Zlagane in varljive proslave,
čez njih vihrajo hišne zastave,
zgoraj hitri govorci
trosijo praznično seme v razplod,
spodaj ovčice človeške
drvijo k nastavljenim pultom dobrin,
bogaboječe blejajo
h krmi iz zvezdnih skomin.

Ob strani brezglave,
dobrikave črede,
za vsak primer,
ovčarji oblasti
hranijo uvežbane krike moči,
pazijo, da so predpisno urejene
družbene gredice
in dostojno izrečene
rojstne in nagrobne zdravice.

II. Tudi tak bo moj spomin na — vesoljni mlin:

Tihe sobane,
v slino strasti zapredeni pari,
in te velike, ogromne noči,
ki nas poganjajo v dni,
širše kot jih hočemo mi.

Čudežne ure sna,
ki vse potlačene ohrabrijo,
jih preuredijo in napojijo
za jutra naporov,
za korakanje v vrsti,
ki se vleče
tja do neslutelih obal in obzorij,
tja do prozornih svetlobnih ležišč,
kjer ležemo vsi.

III. Tudi tak bo moj spomin na — vesoljni mlin:

Pome prideš Ti,
z lakotno kačo, smokuljo,
sredi dekliških oči.

Tvoje tople roke
zdrsnejo čezme
in me iščejo tam,
kjer sva močna oba,
oba divja in —
svoja brez dna.

Zunaj naju rase
trudno trnje, ki bedi.

V naju rase poželenja
gosti sok,
ki se vabljuje pne
v nemirno
in mogočno bogoskrunstvo.